

Sygn. akt I C 16/22

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2022 roku

**Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:**

Przewodniczący: SSR Anna Olejnik

**po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2022 roku w Opocznie**

**na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148<sup>1</sup> § 1 k.p.c.**

**sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego S. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

**przeciwko E. M.**

**o zapłatę**

1. zasądza od pozwanej E. M. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 318,47 (trzysta osiemnaście 47/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lutego 2022 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda Prokura Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. na rzecz pozwanej E. M. kwotę 3.430,18 (trzy tysiące czterysta trzydzieści 18/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

**Na oryginale podpis Sędziego**

**Sygn. akt I C 16/22**

## UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystąpił z powództwem przeciwko E. M. domagając się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenia na swoją rzecz kwoty 13.621,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 11 lutego 2019 roku pomiędzy pozwaną i (...) Spółką z o.o. w W.. Powód wskazał, iż w dniu 21 stycznia 2021 roku zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę przelewu wierzytelności, na mocy której nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelność dochodzoną pozwem. Powód wskazał, iż w dniu 16 czerwca 2021 roku wniósł pozew o to samo roszczenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym sygn. akt VI Nc-e 882279/21 (postępowanie po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty przez pozwanego zostało umorzone w dniu 28 września 2021 roku) /pозew k. 4-5/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt I Nc 621/21 Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut nieudowodnienia roszczenia, zarzut nieistnienia i bezpodstawności dochodzonego roszczenia, zarzut braku wypowiedzenia pozwanej pożyczki i wobec tego przedwczesności powództwa oraz zarzut nieważności umowy pożyczki z dnia 11 lutego 2019 roku z uwagi na stosowanie w umowie klauzul abuzywnych w zakresie kosztów pożyczki / sprzeciw k. 25-33/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. M. zawarła z (...) Spółką z o.o. z siedzibą w W. w dniu 11 lutego 2019 roku umowę elastycznej pożyczki ratalnej na kwotę 12.000,00 zł.

W umowie pożyczki E. M. zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 25.939,56 zł tytułem całkowitej kwoty do zapłaty. Na kwotę zobowiązania składała się całkowita kwota pożyczki 12.000,- zł, prowizja w wysokości 12.000,- zł oraz odsetki. W związku z powyższym, całkowity koszt pożyczki wynosił 13.939,56 zł. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 36 miesięcznych ratach po 720,66 zł każda, poczynając od dnia 11 marca 2019 roku. Kwota 12.000,00 zł została przelana przez wierzyciela pierwotnego na konto wskazane przez pozwaną w dniu 11 lutego 2019 roku.

/dowód: umowa k. 51-53, , potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k.54/

(...) Spółka z o.o. w W. w wyniku przekształcenia nosi obecnie nazwę (...) Spółka z o.o. w W..

/okoliczność bezsporna, odpis KRS dostępny na stronie internetowej/

Pozwana dokonała części spłaty należności i zaprzestała spłacania rat. W związku z nieuregulowaniem zaległości i brakiem terminowych spłat pismem z dnia 12 listopada 2020 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki oraz wezwał ją do spłaty pozostałej wierzytelności w wysokości 13.231,92 zł.

/dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 55/

Na mocy umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 25 stycznia 2021 roku (...) Spółka z o.o. w W. dokonała przelewu wierzytelności przysługującej jej od E. M. z tytułu umowy pożyczki z dnia 11 lutego 2019 na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. Powód powiadomił pozwaną o powyższej czynności.

/dowód: - umowa sekurytyzacji k. 10-16, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 56, oświadczenie o zapłacie ceny k. 58/

Powyzsza umowa została zawarta na przygotowanym przez powódkę wzorze (formularzu, papierze firmowym), o czym świadczą zapisy identyfikujące pożyczkodawcę, umieszczone w górnej części każdej stronicy umowy.

/dowód: umowa pożyczki – k. 51-53/.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone w toku postępowania. Strony nie kwestionowały formalnej prawdziwości i mocy dowodowej załączonych do akt sprawy przez powoda dokumentów, tj. umowy pożyczki i pism powoda. W szczególności pozwany nie zaprzeczał prawdziwości przedstawionych przez powoda dokumentów. Na podstawowym dokumencie w postaci umowy znajdował się podpis pozwanego. Sam pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy pożyczki. Zatem z mocy art. 245 k.p.c. należało uznać, że zgromadzone dokumenty obejmują oświadczenia stron i tym samym są wiarygodne w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c.

**Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, a swoją podstawę znajduje w treści art. 720 k.c.

Po pierwsze pozwana podnosiła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, podnosząc, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta pod warunkiem zapłaty ceny nabycia, a powód nie udowodnił, iż cenę tę na rzecz zbywcy wierzytelności uiścił. Zarzut ten jest zdaniem Sądu chybiony. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o odsetki. Powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda kopię umowy przelewu wierzytelności zawartej w formie pisemnej wraz z Załącznikiem zawierającym wykaz wierzytelności, z których to dokumentów wynika przejście wierzytelności opisanej w pozwie na rzecz powoda. Nadto powód załączył oświadczenie wierzyciela pierwotnego, z którego wynika, iż powód uiścił cenę nabycia wierzytelności. Na dowód tego nadto powód załączył potwierdzenie zapłaty ceny.

Nietrafiony jest również zarzut przedwczesności żądania z uwagi na brak wypowiedzenia doręczonego pozwanej. Jak wynika z dokumentów załączonych do akt sprawy powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki zgodnie z jej warunkami. Nadto należy wskazać, iż w chwili orzekania wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki była wymagalna w całości, gdyż ostatnia rata winna być przez pozwaną spłacona do dnia 11 lutego 2022 roku.

Powód Prokura N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. złożonymi w toku postępowania dokumentami skutecznie udowodnił, w myśl art. 6 k.c., istnienie zobowiązania i wymagalność.

Załączona do akt Umowa Elastycznej P. Ratalnej z dnia 11 lutego 2019 roku wraz z potwierdzeniem wykonania transakcji płatniczej wskazuje w sposób jednoznaczny, iż pozwanej została udzielona i wypłacona przez wierzyciela pierwotnego (...) Spółkę z o.o. w W. pożyczka w wysokości 12.000,00 zł.

Umowa spełnia wymagania wynikające z ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2015 r. (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1528 z późn. zm.). Została sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 2 ustawy). Zawiera elementy wymienione w art. 30 ustawy, w tym informację o kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową (art. 30 pkt. 10 ustawy). Umowa informuje o skutkach opóźnienia w spłacie pożyczki, a także o możliwości i trybie odstąpienia od umowy. Została podpisane przez obie strony umowy.

Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty pożyczki w 36 ratach w terminach od dnia 11 marca 2019 roku do dnia 11 lutego 2022 roku.

Zgodnie z art. 3 ust. 1. Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Ust. 2. Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeśli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Fakt, że niektóre aspekty warunku lub jeden szczególny warunek były negocjowane indywidualnie, nie wyłącza stosowania niniejszego artykułu do pozostałej części umowy, jeżeli ogólna ocena umowy wskazuje na to, że została ona sporządzona w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Jeśli sprzedawca lub dostawca twierdzi, że standardowe warunki umowne zostały wynegocjowane indywidualnie, ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na nim. Ust. 3. Załącznik zawiera przykładowy i niewyczerpujący wykaz warunków, które mogą być uznane za nieuczciwe. (Przykładowo pkt e - nałożenie na konsumenta obowiązku wniesienia rażąco wysokiego odszkodowania w razie niewykonania przez niego zobowiązań).

Zgodnie z art. 6 ust 1. Ww. Dyrektywy Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla

konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.

Brak inkorporowania ww. dyrektywy do polskiego prawa w całości lub części ma skutek jedynie taki, że dyrektywa stosowana jest bezpośrednio i ma prymat nad porządkiem krajowym.

W przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż odpowiedzialność pozwanej względem powoda wynika z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Z uwzględnieniem zastrzeżeń wynikających z przepisów wyżej wskazanych strony mogą, zgodnie z brzmieniem art. 353<sup>1</sup> k.c., ułożyć stosunek prawny według swojego uznania.

Jak wynika z przepisu art. 5 pkt 8 ustawy o kredycie konsumenckim, całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta stanowi sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Z kolei w pkt 6 tego artykułu wskazano, że całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Uwzględniając powyższe, obowiązek zwrotu przez pozwaną kwoty pożyczki, wynikający wprost z przepisu art. 720 k.c. nie budzi zastrzeżeń co do zasady. Sąd uznał jednak żądanie pozwu jako nazbyt wygórowane.

Jak wynika z dokumentów załączonych w sprawie powód nie tylko domagał się zwrotu przez pozwaną kwoty zaciągniętej pożyczki (12.000 zł), ale także określonej w łączącej ich umowie prowizji. Na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie pozwu w zakresie odnoszącym się do kosztów z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego. Powód w żaden sposób nie udowodnił bowiem zasadności roszczenia w zakresie prowizji. Wskazać należy, iż nie sposób przyjąć, że pozwana wyraziła zgodę na wskazaną prowizję. Przedłożona do akt umowa została wprawdzie przez pozwaną podpisana, jednakże koszty te, których poniesienie przez pozwaną stanowiło warunek niezbędny do zawarcia umowy pożyczki, doprowadziło do obciążenia jej - jako konsumenta - dodatkowymi sankcjami, na które musiała przystać, chcąc otrzymać pożyczkę. Z tego względu brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana samowolnie i nieprzymuszenie godziła się z tymi - jakże niekorzystnymi dla niej - warunkami umowy. Strona powodowa występując z powództwem przeciw pozwanej powoływała się na powyższą umowę i w toku postępowania udowodniła fakt jej zawarcia, treść oraz wykonanie swego zobowiązania, a mianowicie przekazanie pozwanej tytułem pożyczki kwoty 12.000 zł. To ta kwota jest głównym świadczeniem pozwanej i jako takie nie obejmuje go kontrola pod kątem niedozwolonych postanowień umownych w trybie art. 385<sup>1</sup> i następane k.c. Trzeba bowiem przypomnieć, że wskazane przepisy wyłączają spod badania sądu w indywidualnej sprawie postanowienia odnoszące się do głównych świadczeń stron, którym w umowie pożyczki jest zwrot jej przedmiotu. Z przyczyn wskazanych powyżej zabieg powyższy nie odniósł zamierzonego skutku, gdyż za przedmiot pożyczki i główne świadczenie pozwanego można przyjąć jedynie kwotę 4.000 zł. Pozostałe postanowienie, w tym to dotyczące opłaty za usługę (...) nie dotyczy głównego świadczenia w rozumieniu powołanego powyżej przepisu i dlatego może być przedmiotem badania określonego w art. 385<sup>2</sup> K.c.

Opisana w stanie faktycznym umowa zawarta przez strony polegała na tym, że wierzyciel pierwotny jako dający pożyczkę zobowiązał się przenieść na własność pozwanej jako biorącej pożyczkę określoną ilość pieniędzy, a biorąca zobowiązała się zwrócić tę samą ilość pieniędzy (art. 720 § 1 k.c.). Umowa ta została przez powoda zawarta w zakresie jego działalności gospodarczej z pozwaną jako konsumentem, a zatem ocena wzajemnych praw i obowiązków jej stron musi zostać dokonana nie tylko w oparciu o tekst umowy, ale i przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 wskazanej

ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się między innymi umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255 550 zł.

Pozwana zawierając umowę pożyczki działała jako konsument, a ochrona tej grupy uczestników obrotu cywilnego jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Ze względu na konieczność zapewnienia powyższej ochrony konsumenta przed stosowaniem przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie, postanowień kształtujących prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na jego interesy, ustawodawca wprowadził szczególne regulacje prawne chroniące konsumenta. Są nimi m. in. przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez powoda. Wskazana regulacja prawna nakazuje, aby w ramach sądowej kontroli umów dokonano oceny, czy określone postanowienie umowne zawiera cechy postanowienia niedozwolonego, a mianowicie czy jest ono nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem i czy kształtuje jego prawa oraz obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i potraktowanie go jako niewiążącego konsumenta zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacji,
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta,
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, w którym doprecyzowując wymienione pojęcia kodeksowe Sąd ten wyjaśnił, że w rozumieniu art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Jest też tak w niniejszej sprawie, jako że powód nie wykazał, że postanowienia umowy dotyczące opłat były indywidualnie negocjowane z pozwaną. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność tego, że pożyczkodawca indywidualnie uzgadniał z pozwaną warunki umowy pożyczki. Co więcej sporządzenie umowy na papierze firmowym wierzyciela pierwotnego, wskazuje na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy postanowienia umowy nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane.

Umowa łącząca strony przewidywała obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę prowizji za udzielenie pożyczki, która jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, pobieranym za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma co prawda przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, co więcej - art. 5 pkt 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien jednak o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami poinformować kredytobiorcę. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Dodatkowo wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty

poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę.

W przedmiotowej sprawie prowizja za udzielenie pożyczki została określona na kwotę 12.000- zł (stanowiąca 100 % kapitału pożyczki). Jako że w umowie pożyczki nie wskazano sposobu kalkulowania wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy - żądanie pozwu w omawianym zakresie Sąd uznał za budzące wątpliwości i nieudowodnione. Zastrzeżenie tego rodzaju zawyżonych opłat w wynoszących, jak w tym przypadku 100% kwoty pożyczki, za samo jej udzielenie, zmierza do obejścia przepisów regulujących wysokość odsetek maksymalnych, tj. art. 359 § 2<sup>1</sup> k.c. Ponieważ tego rodzaju zabieg został zastosowany w obrocie konsumenckim, doszło niewątpliwie do naruszenia interesów konsumenta.

Poczynione powyżej rozważania stanowiły podstawę do przyjęcia przez Sąd, iż żądanie pozwu w niniejszej sprawie jest niezasadne w zakresie kwot z tytułu prowizji Sąd uznał, że pozwana zobowiązana była do zwrotu kwoty wypłaconej pożyczki – 12.000 zł oraz odsetek umownych za korzystanie ze środków finansowych pożyczkodawcy przez czas faktycznego korzystania z kapitału (art. 720 § 1 k.c. i art. 359 § 1 k.c.).

Pozwana w umowie była zobowiązana do zapłaty łącznie kwoty 25.939,56 zł. Ponieważ do spłaty pozostało jej 13.621,09 zł, a zatem należy domniemywać, iż pozwana dokonała spłaty na poczet pożyczki w łącznej wysokości 12.318,47 złotych., zatem Sąd uznał, iż do spłaty z tytułu zobowiązania wynikającego z pożyczki elastycznej zawartej w dniu 11 lutego 2019 roku pozostała jej kwota 318,47 zł. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż powód, mimo zobowiązania Sądu, nie przedłożył wykazu dokonywanych przez pozwaną wpłat. Dlatego Sąd uznał, iż dochodzona pozwem kwota jest pozostałością niespłaconych należności wynikających z umowy. Wobec powyższego orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Łączna suma kosztów procesu to 7.984,00 zł (opłata od pozwu 750,00 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanej w wysokości 3.600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Ponieważ pozwana przegrała proces jedynie w 2.33%, a poniosła koszty w wysokości 3.617,00 złotych, należało jej zasądzić od powoda kwotę 3.430,18 zł (co stanowi różnicę w wysokości poniesionych kosztów i kosztów, które proporcjonalnie winna uiścić strona pozwana).

Za zgodność z oryginałem świadczy